

TOPOLOGÍA DEL TIEMPO

MARTA BISBAL

Llum com a reflex i reflexió

Marta Bisbal (Mollerussa 1974), advocada i periodista, recalca a la fotografia creativa com a mitjà de comunicació personal per connectar l'espectador amb sí mateix i l'entorn més proper. La seva intervenció connecta la fotografia amb la llum, el reflex de les mateixes imatges del projecte *Kosmos* que planteja juga amb l'espai de l'Aparador, amb el vidre i el pas del dia donant una imatge subtilment diferent a qui observa pacient.

Kosmos és un projecte fotogràfic que narra justament el pas del temps i de la llum sobre una paret blanca. Aquesta superfície esdevé l'espai perfecte per observar les subtils reminiscències de la llum del dia i de les llums artificials, com aquestes van canviant la percepció i donant joc a una mutació tranquil·la del que veiem. Com si d'un quadre en constant canvi es tractés, Marta ens presenta aquest procés en una seqüència d'imatges que a l'Aparador esdevenen especialment canviant fruit de la incidència de la llum a cada moment del dia. Parlem doncs d'un projecte que amb aquesta instal·lació fa de l'espectador un ens més que escull quan i com ho veu i cada vegada que se situï davant ho veurà d'una manera diferent, amb matisos que faran de cada mirada una experiència única. I no és justament aquest aspecte únic el que té tota percepció? Aquesta reflexió és una de les moltes a les que podem arribar de la mà de *Kosmos*. El temps, la perdurabilitat, el constant canvi, la percepció, la reflexivitat de qui mira i la subjectivitat dels seus ulls. Tot plegat es desprèn d'aquest projecte que mostra la bellesa i complexitat de les coses més senzilles i properes.

Kosmos

Per Marta Bisbal

“Construeix la teva pel·lícula sobre el blanc, sobre el silenci i la immobilitat”.

Robert Bresson

A la casa nova hi vaig viure durant un temps amb les habitacions gairebé buides. Vaig tardar poc a adonar-me que a les parets s'hi esdevenia un espectacle de llums i ombres tan banal com extraordinari. De dia i de nit la llum inundava l'habitació o bé s'infiltrava subtilment a través de les persianes. Vaig començar a observar-la i a deixar-me observar per ella: lenta, fugaç, sempre canviant. A mesura que em preguntava sobre la percepció, em vaig anar abstraient davant aquestes parets, i els moments de contemplació es van fer cada vegada més intensos. En dansa amb el moviment còsmic, la llum escenificava el seu transcurs integrant cada dia, amb perfecta exactitud, el registre d'una lleugera variació. Aquesta era,

doncs, l'eloqüent manifestació del Kosmos grec: un ordre essencial que impregna qualsevol superfície, qualsevol dimensió; des del més petit a l'inabastable, d'allò físic a allò immaterial. La càmera, convertida en un doble invertit de l'habitació, es va fer ressò del Kosmos i va quedar plasmada una pel·lícula sobre la llum, el silenci i la immobilitat.

